

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i de videre forhandlinger.

Jan Petersen (S):

Politiske debatter om børn og familier er normalt ganske kontante: Hvor mange penge skal det offentlige betale? Men i nytårstalen gjorde statsministeren en undtagelse, og det var befriende. Og han fortsætter her i dag med en – synes jeg – meget fremadrettet besvarelse ved at insistere på, at vilkårene for familierne i Danmark er et fælles ansvar og ikke kun statens og Folketingets ansvar, altså ikke blot et ansvar for det offentlige Danmark, men også i høj grad for det civile Danmark.

Regeringen har igennem de sidste 5 år forbedret de samfundsmæssige rammer for børnenes og deres familiers liv, blev der sagt i besvarelsen.

Ja, nogle arbejdsløse har fået arbejde, og mange af de arbejdsløse har børn, og nogle af børnene står ikke længere på venteliste, for der er skabt 120.000 dagtilbud i løbet af de sidste 5 år.

Og selv om der ikke er pladsgaranti alle steder, er det nok så interessant at spørge, hvor mange børn der står på venteliste dér, hvor der ikke er pladsgaranti. For der er faktisk kommuner, der ikke har pladsgaranti, men som heller ikke har børn på venteliste.

Børnepasningsloven er blevet gjort permanent, og barselorloven er faktisk blevet mere fleksibel.

Danske børn og deres familier er ikke et stort proletariet, der lider materiel nød, og hvor børnene har det dårligt, men vist er der lommesmarter i nogle familier, og der er også for mange familier, hvor børnene må fjernes, fordi de voksne ikke magter ansvaret.

Her har vi ganske meget foran os, og det vil koste ikke blot kroner, men i høj grad også engagement og fornyelse. Og det gælder både indvandrerbørn, som har vanskeligheder, og børn, hvis forældre har misbrugsproblemer, eller hvor de sociale forhold i øvrigt gør, at de ikke magter deres liv fuldt ud. Dér skal børnene holdes skadesløse, men dér skal forældrene også have mulighed for at vende tilbage til et liv med rank ryg og mulighed for at leve op til deres ansvar.

I Socialdemokratiet forventer vi, at den del af familien Danmark, altså børnefamiliebefolkning-

gen i Danmark, også har absolut topprioritet fremover. Og vi forventer, at regeringen lever op til sit ambitiøse engagement i de børns og familiers forhold. Som et samfund i fremgang har vi nemlig kræfter til at koncentrere os om kvaliteten og indholdet i indsatsen over for familierne og til at prioritere de familier, der har størst behov.

Lad mig så af tidmæssige grunde blot nævne to af de temaer, der er gemt i den mere generelle diskussion her.

Det ene drejer sig om den del af børnenes liv, som de tilbringer uden for familien:

Jovist, lad os bare tale om pladser og pasning osv., men hvad der er vigtigere, når pladserne og pasningen bliver debatteret så omfattende, er egentlig, hvad børnene bliver udsat for, når de er der, og her skal jeg henvise til, at der er vedtaget formålsbestemmelser for dagtilbud, der fastsætter værdier og kvalitative krav med hensyn til, hvad der skal foregå, når børnene er i deres dagtilbud.

Men statsministeren satte både i sin besvarelse og i sin nytårstale også fokus på et andet centralt tema, nemlig tidsspørgsmålet, og sagde, at det er et fælles projekt, og at der er en social kontrakt på vej.

Det er jeg enig i, men jeg mener alligevel, at det er vigtigt at fortælle, at forældrene i Danmark på mange måder lever op til deres ansvar som forældre for at få hverdagen til at hænge sammen, men selvfølgelig kan det være vanskeligt, for tiden kan være knap.

Det har forældrene selv et ansvar for at gøre noget ved, men samfundet og ikke mindst arbejdspladserne har også et ansvar for at respektere forældreskabet og dermed levere den nødvendige personalepolitik og de overenskomster og lokalaftaler, der kan gøre det muligt for forældrene at leve op til deres ansvar.

Der findes ikke noget forslag, der løser tidproblemet for alle på én gang, for familierne har brug for opbakning, og familierne har brug for fleksibilitet, og familierne har brug for at kunne komme senere på arbejde eller komme tidligere hjem, og familierne har brug for at kunne gå ned i tid.

Så jeg er glad for, at statsministeren også sætter debatten om fleksibilitet i børnepasningsloven på dagsordenen og vil gøre det over for de parter, der har ansvaret for, at det danske arbejdsmarked fungerer. Og jeg er også glad for, at LO i dag markerer, at man tager medan-